

LBRIS

We know
books CITEȘTE-MI, MAMI...

POVEȘTI CLASICE

Ilustrații de Sara Ugolotti

Traducere din engleză de Adrian Ciubotaru

6

Lupul și cei șapte iezi

10

Piele-de-măgar

14

Grădina Raiului

18

Cei trei porceluși

22

Șoarecele de câmp și șoarecele de oraș

26

Rapunzel

30

Degetica

34

Căsuța din pădure

Cuprins

38

Fluierașul din Clamelin

42

Motanul încălțat

46

Arthur și sabia din piatră

50

Dansel și Gretel

54

Insula comorii

58

Pasărea de foc

62

Frumoasa adormită

Lupul și cei șapte iezi

Basm de Frații Grimm

Într-o casă din vale trăiau șapte iezi și mămica lor. Într-o zi, mama-capră le-a spus copilașilor săi: „Trebuie să mă duc după cumpărături, altfel, nu am ce să vă pun diseară pe masă! Dar voi să rămâneți în casă, să încuiați bine ușa și să n-o deschideți nimănui! Mai ales lupului hain, că vă mănâncă pe toți! Știți doar cât de primejdios este!” „Nu-ți face griji, mamă, vom fi în siguranță!” au liniștit-o iezii și capra s-a dus la piață.

Lupul cel rău ascultase întreaga conversație pitit în spatele unui tufiș din grădină, iar după ce mămica iezilor a plecat, a ciocănit cu laba la ușă: „Deschideți ușa, iezi cucuieți, sunt eu, mămica voastră! Mi-am uitat punga cu galbeni acasă.” „Nu! Glasul tău nu seamănă cu al mamei!” i-au răspuns iezii neîncrezători. „Vocea ei este dulce, pe când a ta e groasă și răgușită!” „Mă ustură în gât, dragii mei, de aceea vorbesc așa. Haide, deschideți odată!” a stăruit lupul, dar iezii cei isteți nu s-au lăsat păcăliți: „Nu, nu-ți vom deschide! Pleacă de aici!”

Atunci lupul, care murea de foame și nu avea răbdare să se înfrupte cu cei șapte iezi, s-a grăbit să cumpere un borcan cu miere, ca să-și îndulcească un pic vocea. Surul a mâncat mierea dintr-o înghițitură și a alergat din nou la căsuța iezielor. „Deschideți, dragii mei ieeeeezi! Glasul meu e atât de duuuuulce, trageți și voi cu urechea și ascultați! Sunt eeeeeeu, măiiiiica voastră!”

a încercat el să imite vocea mamei-capră. „Dacă tu ești mămica noastră, atunci arată-ne un picior de al tău!” i-au răspuns iezi, încă bănuitori. „O, nu! Și-acum ce mă fac?” s-a întrebat lupul, descurajat. Căci blana lui era de un sur întunecat, în timp ce mama-capră era albă ca omătul. Și

atunci i-a trecut prin cap o idee: a alergat îndată la moara din fundul văii, și-a băgat laba lui urâtă în sacul cu făină și s-a întors la iezi. Când a ajuns la ușa casei lor, și-a pus laba înmuiată în făină pe pervaz și a încercat din nou să zbiere ca o capră: „Draaaaagii mei iezișori, deschideți ușa!

Piele-de-măgar

Basm de Charles Perrault

A trăit odată ca niciodată un rege care se considera cel mai fericit om din lume: el avea o soție și o fiică pe care le iubea ca pe ochii din cap, un regat înfloritor, supuși care îl respectau și

chiar un măgar năzdrăvan care,

în fiecare dimineată, lăsa în grajdul lui, în loc de bălegar, o grămăjoară de... galbeni!

Într-o zi, regina a murit și, la scurt timp după aceea, regele s-a însurat cu o femeie rea și foarte geloasă pe frumusețea fiicei sale vitrege. Noua regină l-a sfătuit și chiar l-a înduplecat pe rege să o alunge de acasă pe tânăra prințesă. Înainte de a pleca

de la palat, fata i-a cerut tatălui său

pielea măgarului fermecat și regele i-a îndeplinit, fără a cârți, dorința.

Îmbrăcând pielea de măgar, prințesa a început să hoinărească prin țară, fără a ști nici încotro merge și nici ce ar trebui să facă pentru a câștiga o bucată de pâine. Și a mers așa timp îndelungat până a trecut granița și a ajuns în regatul vecin. Acolo, și-a găsit de lucru într-o gospodărie țărănească mare, unde era nevoie de o rândășiță care să spele rufe.

Ȋin cauza mantiei bizare pe care o purta mereu, oamenii au început să o numească Piele-de-Măgar. Ȋn fiecare noapte, după ce isprăvea cu spălatul, prinesa se Ȋnchidea Ȋn odaita ei, se Ȋmbaia, Ȋși pieptăna părul cu grijă și apoi se dichisea cu rochia și cu bijuteriile ei de prinesa, pe care le păstra Ȋntr-un cufăr.

Ȋntr-o seară, fiul regelui din acele ȧinuturi, un prin chipeș, a trecut sub geamul casei unde robotea prinesa. Ȧata i-a picat cu tronc de ȧndata ce a văzut-o. Ȧnarul i-a ȧntrebat pe ȧranii din partea locului cine era străina și toți i-au spus că era o biată spălătoreasă, pe care o chema Piele-de-Măgar. Revenind acasă, prinul le-a mărturisit prinilor săi că ar vrea să se ȧnsoare cu fata, dar regele și regina s-au supărat foc când au auzit una ca

Grădina Raiului

Basm de Hans Christian Andersen

A fost odată ca niciodată un copil de rege, care era pe cât de isteț, pe atât de curios. El avea o sumedenie de cărți acasă, din care aflase tot ce se petrece în lume, mai puțin un lucru: micul prinț dorea să știe cu tot dinadinsul unde se află Grădina Raiului, un gând care nu-i dădea pace. El îi întreba stăruitor pe toți cei pe care îi cunoștea despre grădină, dar nimeni nu era în stare să-i spună unde anume se găsește locul acela magic. Nici măcar bunica lui care, de regulă, avea răspuns la orice întrebare. Dorința prințului era atât de puternică, încât atunci când a mai crescut un pic, el a hotărât să plece de acasă și să caute singur Grădina Raiului.

Amurgise de-a binelea când prințul s-a pomenit într-o pădure mare și deasă și a început să plouă puternic. Nu a trecut mult și băiatul s-a rătăcit. Dar și-a urmat drumul până când a zărit o peșteră din care se revărsa o lumină strălucitoare. Înăuntru, prințul a dat de o bătrână care se încălzea lângă foc:

„Eu sunt muma celor patru vânturi. Vino să te încălzești și tu și să mănânci o supă cu mine!” i-a zis ea, poftindu-l să se așeze alături. Prințul era ud learcă și hămesit, de aceea nu s-a lăsat rugat de două ori. Hainele încă nu i se uscaseră când o rafală de vânt rece ca gheața a pătruns în peșteră și mai nu a stins focul din vatră. „Acesta-i fiul meu mai mare, crivățul, Vântul de la Miazănoapte!” a rostit femeia. „Unde ai fost până acum?” l-a întrebat tânărul prinț pe crivățul de miazănoapte. Și acela i-a răspuns, viscolind din buze, că a colindat Țnsula Urșilor, unde s-a distrat de minune: suflând peste

apele dimprejur, le-a preschimbă în ghețari și a strâmtorat astfel navele vânătorilor care voiau să vâneze toate focile din acele ținuturi aspre. Peste câțva timp, a sosit acasă și zefirul, Vântul dinspre Apus, după o lungă călătorie în America: acest frate vizitase frumoasele păduri virgine de acolo, pline de cascade uluitoare și mișunând de jivine nemaivăzute. Apoi, a venit rândul Vântului de la Miazăzi, care tocmai se întorsese din dunele deșertului